

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Ἑξάμηνος » 6,50
Τρίμηνος » 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἀπὸ τοῦ μηνός.

Ἑξωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 20.—
Ἑξάμηνος » 8.—
Τρίμηνος » 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 17 Αὐγούστου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 36
Ἑξέλιξις προγεγραμμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 38

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Κάπης, ἐλεύθερος πιά, ἔτρεχε γύρω μας, γαυγίζοντας τὰ μᾶξια, γαυγίζοντας τοὺς σωρούς τῶν χαλίκων, γαυγίζοντας παντοῦ καὶ γιὰ τίποτα, παρὰ μόνο ἴσως γιὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γαυγίξῃ, ποὺ γιὰ τοὺς σκύλους θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἀνθρώπων ὅταν τραγουδοῦν.

Κοντὰ μου, ὁ Ματτίας περπατοῦσε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτα, συλλογισμένος. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν τοῦ μιλοῦσα, πρῶτον γιὰ νὰ μὴ τὸν βγάλω ἀπὸ τὶς σκέψεις του, κι' ἔπειτα γιὰτι κι' ἐγὼ εἶχα νὰ σκεφθῶ πολλά.

Ποῦ πηγαίναμε ἔτσι γοργὰ καὶ ζωηρά;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἤξερα πο-
λύ, ἴσως μάλιστα δὲν ἤξερα καθόλου.

Ἰσα ἐμπρός.

Κι' ἔπειτα;

Εἶχα ὑποσχεθῇ στὴ Λίτσα νὰ ἰδῶ τὰ δέλφια τῆς πρὶν πάω 'ς αὐτή. Μὰ δὲν εἶχαμε συμφωνήσει ποῖον νὰ πρωτοῖδῶ: τὸν Ἀλέξη, τὸν Βενιαμὴν ἢ τὴν Στεφανία; Μποροῦσα λοιπὸν νὰ ρυθίσω ἀπ' ὅποιον ἤθελα, εἴτε στὴν Κατέννα δηλαδὴ νὰ πρωτοπάω, εἴτε στὴ Σαράντη, εἴτε στὴν Πικαρδία. (*)

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα βγῇ ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Παρισιῦ, ἀναγκαστικά δὲν μποροῦσα νὰ κάμω τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν στὸ Βενιαμίν. Μοῦ ἔμενε λοιπὸν νὰ διαλέξω με-
ταξὺ Ἀλέξη καὶ Στεφανίας.

Εἶχα ἓνα λόγον ποὺ μ' ἔκανε νὰ τραβήξω κατὰ τὰ μεσημβρινὰ κι' ἔχι κατὰ τὰ βόρεια: ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναἰδῶ τὴν μάννα-Μπαρμπερίνα.

Ἄν τόσο καιρὸ δὲν μίλησα καθόλου γι' αὐτή, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ συμπεράνῃ πὼς τὴν εἶχα ξεχάσει σὰν ἀχάριστος. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀποδώσῃ κανεὶς ἀχαριστία, ἂν δὲν τῆς ἔγραψα ποτὲ ἀπὸ τότε ποὺ χωρισθήκαμε.

Πόσες φορές, ἀλήθεια, συλλογίσθηκα νὰ τῆς γράψω γιὰ νὰ τῆς πῶ: «Σε θυμοῦμαι καὶ σὰγαπῶ πάντα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά». Ἀλλὰ ἡ ἰδέα πὼς δὲν ἤξερε γράμματα, καθὼς κι' ὁ φόβος, ὁ μέγας φόβος τοῦ Μπαρμπερή μ' ἐμπόδιζαν κάθε φορά. Ἄν ὁ Μπαρμπερὴς, ἀλήθεια, μὲ ξανάβρισκε ἀπὸ τὸ γράμμα μου; ἂν μὲ ξανάπαιρνε; ἂν μὲ ξαναπουλοῦσε 'ς ἄλλον Βιτάλην ποὺ

δὲν θάταν Βιτάλης; Εἶχε βέβαια τὸ δι-
καίωμα νὰ τὰ κάμῃ ὅλ' αὐτά. Ἔτσι προ-
τιμοῦσα νὰ μὲ κατηγορήσῃ γι' ἀχάριστο ἢ καλὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, παρὰ νὰ ξανα-
πέσω στὰ χεῖρα τοῦ κακοῦ Μπαρμπερή,
εἴτε γιὰ νὰ μὲ δώσῃ 'ς ἄλλον, εἴτε γιὰ
νὰ μὲ κρατήσῃ νὰ τοῦ δουλεύω. Ἀπὸ τέ-
τοιο κίνδυνον καλύτερα νὰ πέθαινα τῆς πεί-
νας στὸ δρόμο!

Μ' ἂν δὲν τολμοῦσα νὰ γράψω τῆς μάν-
νας-Μπαρμπερίνας, μοῦ φαίνονταν πὼς
τώρα ποὺ ἤμουν ἐλεύθερος νὰ πάω ὅπου
θέλω, μποροῦσα νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἰδῶ.
Ἀφοῦτο μάλιστα πῆρα στὸ «θιάσὸ μου»
καὶ τὸ Ματτία, αὐτὸ μοῦ φάνηκε πολὺ

πιὸ εὐκολο. Θὰ τὸν ἔστειλα μπρο-
στά, ἐνῶ ἐγὼ θάμεινα φρόνιμα πίσω·
θάμπαινε στὸ σπίτι τῆς μάννας-
Μπαρμπερίνας μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε
πρόφαση καὶ θάνοιγε μαζί της ὁμι-
λία· ἂν ἦταν μονάχη, θὰ τῆς ἔλεγε
ἀμέσως τὴν ἀλήθεια, θὰ γύριζε νὰ
μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ τότε θάμπαινα
κι' ἐγὼ στὸ σπίτι, ὅπου πέρασα τὰ
παιδικὰ μου χρόνια, γιὰ νὰ πέσω
στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγαπημένης μου
παραμάννας· ἂν ἀπεναντίας ὁ Μπαρ-
μπερὴς ἦταν παρών, ὁ Ματτίας
θάλεγε κρυφὰ τῆς μάννας-Μπαρ-
μπερίνας νάρθη σὲ ὠρισμένο μέρος
κι' ἐκεῖ θὰ μ' εὑρίσκε ἀξάφνα.

Αὐτὰ τὰ σχέδια ἔκανα περπα-
τώντας, χωρὶς νὰ μιλῶ καθόλου,
γιατί ἔπρεπε νὰ ἔχω συγκεντρωμένη
'ς αὐτὰ ὅλη μου τὴν προσοχή. Δὲν
εἶχα μόνο, βλέπετε, νὰ ἐξετάσω
ἂν μποροῦσα νὰ πάω νὰ φιλήσω τὴ
μάννα-Μπαρμπερίνα, παρὰ καὶ νὰ
ἐξακριβώσω ἂν στὸ δρόμον μας
ὑπῆρχαν πόλεις καὶ χωριά, ὅπου θὰ
μπορούσαμε νὰ μαζέψουμε λίγα
λεπτά.

Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ἦταν νὰ
συμβουλευθῶ τὸ χάρτη μου.

Ἰσα-ἴσα ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα
ἤμασταν σὲ μιὰ ἐρημὴν ἐξοχὴ καὶ
μπορούσαμε νὰ σταθοῦμε 'ς ἓνα
σωρὸ ἀπὸ χαλίκια, χωρὶς νὰ μᾶς
ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

(*) Ἐδῶ ἀναφέρονται οἱ χώρες, ὅπου
βρίσκονται τὰ χωριά τῶν παιδῶν.—Σ.Τ.Μ.

* Ἀρχίσχμε πάλι νὰ παίζουμε καντρίλλες...

— Ξεκουραζόμαστε λιγάκι; είπα στο Ματτία.

— Εύχαριστώ!

Καθήσαμε, έβγαλα το χάρτη και τον απλώσα μπροστά μας στο χορτάρι. "Αργήσα κάπως να προσανατολισθώ. Θυμήθηκα όμως πως έκανε ο Βιτάλης και κατάφερα τέλος να χαράξω το δρομολόγιό μας. Κορυμπεύ, Φονταίνεμπλώ, Μονταρσί, Ζιέν, Μπούργκ, Σαιντ-Αμάν, Μονλυσόν. (*) Μπορούσαμε λοιπόν να πάμε στο Σιαβάνο και, αν είχαμε λίγη τύχη, μπορούσαμε ακόμα να μην πεθάνουμε της πείνας στο δρόμο.

— Μα τί είν' αυτό; ρώτησε ο Ματτίας, δείχνοντας το χάρτη μου.

Του είπα πως ήταν χάρτης και του εξήγησα σε τί έχρησιμους, με τα ίδια σχεδόν λόγια που μεταχειρίστηκε κι' ο Βιτάλης τότε που μου έλαμε το πρώτο μήγμα Γεωγραφίας.

Μ' άκουσε προσεκτικά, με τα μάτια του στα δικά μου.

— Μα τότε, είπε, πρέπει να ξέρη κανείς να διαβάζει.

— Φυσικά. 'Εσύ δεν ξέρεις;

— Όχι.

— Θέλεις να μάθης;

— Ω ναι! θέλω...

— Καλά, θα σε μάθω.

— Στο χάρτη μπορεί κανείς να βρή το δρόμο από το Ζιζόρ στο Παρίσι;

— Βεβαίως! είναι πολύ εύκολο.

Και τού τον έδειξα.

Μα στην αρχή δεν θέλησε να πιστέψει, πως ήταν αυτός ο δρόμος που έκαμε στο χάρτη το δάκτυλό μου από τη λέξη Ζιζόρ ως τη λέξη Παρίσι.

— Έγώ τον έκαμα με τα πόδια, εί-πε, κι' ήταν πολύ πιο μακρὸς από τόσο!

Του εξήγησα τότε όπως μπορούσα, — δηλαδή όχι και πολύ καθαρό, — πως σημειώνουνταν τα διαστήματα στους χάρτες. Μ' άκουσε με την ίδια προσοχή, τὸν έδειξε όμως πως τὸν έπεισε στην έν- τέλεια ή σοφία μου.

Καθὼς εἶχ' ανοίξει τὸ σάκκο μου γιὰ νὰ βγάλω τὸ χάρτη, μὸς ἤλθε ιδέα νὰ ἐπιθεωρήσω τὰ περιεχόμενά του, γιὰ νὰ δείξω ἐπὶ τὰ πλούτη μου στὸ Ματτία. Τάβγαλα λοιπὸν ὅλα καὶ τὰπλώσα στὸ χορτάρι.

Εἶχα τρία πουκάμισα, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, ὅλα καινούργια, κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια λιγάκι παλιὰ.

Ο Ματτίας θαμπώθηκε.

— Ἀν ἐσύ τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Τὰ βιολὶ μου κι' ὅτι φόρδ.

— Καλά, τοῦ εἶπα. Ὁ, τὰ μοιρα- σθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε σύντροφοι. Ὁ ἄλλος δὺο πουκάμισα, δὺο ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία μαντήλια. Μόνον ἐπειδὴ εἶναι

δίκιο νὰ τὰ μοιραζόμαστε ὅλα, μιὰ ὥρα θὰ κρατῆς ἐπὶ τὸ σάκκο μου καὶ μιὰ ἐγώ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ματτίας δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ.

— Σηκώνω ὅσο θέλεις τὸ σάκκο σου, εἶπε, μὰ τὰ πράγματά σου εἶναι δικά σου.

Τότε ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ θυμίσω τὴ συμφωνία μας:

— Εἶπες πὼς θὰ μᾶλούς 'ς ὅ, τι προσ- τάζω. Ὁ, δεχθῆς λοιπὸν, εἰδεμένη κτυπῶ!

— Κτύπα, μὰ ὄχι στὸ κεφάλι! φώναξε.

Κι' ἀρχίσε νὰ γελᾷ, ἕνα γέλιο γλυκὸ κι' ἀνοιχτοκαρδὸ, δείχνοντας ὅλα του τὰ δοντὰ πού ἡ ἀπράδα τοῦς ἀστράφτε ἀπάνω στὸ μελαχροινὸ, ἡλιοκαμένο πρόσωπό του.

Στὰ πουκάμισα πάντα εἶχα βάλει τὴ θήκη τῆς Στεφανίας καθὼς κι' ἐν ἄλλο κουτάκι, πού εἶχε μέσα τὸ τριαντάφυλλο τῆς Λίζας. Ο Ματτίας ἔλαμε νὰ τὰ νοήξω, μὰ δὲν τὸν ἄφισα καὶ τὸ φύλαξα στὸ σάκκο, χωρὶς νὰ τὰ νοήξω οὔτ' ἐγώ.

— Ἄν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσης, τοῦ εἶπα, δὲν θὰ γίγῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ κουτί! εἶναι δώρο.

— Καλά, μὸς ἀποκρίθηκε, σοῦ ὑπό- σχομαι νὰ μὴ τὰ γυρίσω ποτέ.

Τώρα πού ξαναφόρεσα τὴν προβεῖά μου καὶ ξαναπῆρα τὴν ἀρπα μου, ἕνα πρᾶγμα μὲ στενοχωροῦσε πολὺ τὸ πάν- ταλόνι μου. Μὸς φαίνονταν πὼς ἕνας «καλλιτέχνης» δὲν ἔκανε νὰ φορῇ μακρὸ πανταλόνι, παρὰ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα, καὶ μακρὲς κάλτσες δεμένες σταυρωτὰ μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες. Τὸ μικρὸ μου πανταλόνι ἦταν καλὸ γιὰ ἕνα κη- πουρὸ μὰ ἐγὼ τώρα ἤμουνα καλλιτέχνης!

Δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ ρωτήσω κανένα.

Ἄνοιξ' ἀμέσως τὴ θήκη τῆς Στεφανίας κι' ἔβγαλα τὸ ψαλίδι.

— Ὅσο ἐγὼ θὰ διορθῶνω τὸ παντα- λόνι μου, εἶπα στὸ Ματτία, ἐπὶ θὰ παί- ζης βιολί. γιὰ νὰ ἰδῶ τί ξέρεις.

— Ω, εὐχαριστῶς!

Πῆρε τὸ βιολί του κι' ἀρχισε νὰ παίζη.

Ἐγὼ εἶχα χῶσι γυναικὰ τὸ ψαλίδι στὸ πανταλόνι μου, λίγο πρὸ κάτω ἀπ' τὸ γόνατο καὶ, γενναϊότερα, ἀρχισα νὰ κόβω τὴν τσόχα.

Καὶ ὅμως ἦταν ἕνα ὠραῖο πανταλόνι ἀπὸ τσοχα σταχτιά, σὰν τὸ γελέμι καὶ τὸ σακκάκι μου, πού μὸς εἶχε κάμει με- γάλῃ χαρὰ τότε πού μὸς τὸ χάρισε ὁ πατέρας* ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα πὼς τὸ χα- λούθα ἐστὶ ἀπειναντίας μάστιγα.

Στὴν ἀρχή, ἀκούγα τὸν Ματτία κό- σιγὰ ὁμιλοῦσα νὰ νοικοκυλῶν τὸ ψαλίδι κι' ἀκούγα ἐκστατικός: ὁ Ματτίας ἐπαί- ζε τόσο καλὰ, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ Βιτάλης.

— Μα ποῖος σ' ἔμαθε βιολί; ρώτησα στὸ τέλος χειροκροτώντας.

— Κανένας. Ἀπὸ λίγο, ὅλοι. Μὰ προπάντων μελετοῦσα μονάχος μου.

— Καὶ ποῖος σ' ἔμαθε νότες;

— Δὲν ξέρω νότες. Παίζω μὲ ταῦτι.

— Ἐγὼ θὰ σε μάθω.

— Μὰ ὅλα τὰ ξέρεις ἐσύ;

— Φυσικά! ἀφοῦ εἶμαι θιασάρχης!

Δὲν ὑπάρχει καλλιτέχνης χωρὶς κά- ποια φιλαυτία. Θέλησα νὰ δείξω στὸ Ματ- τία πὼς κι' ἐγὼ ἤμουνα καλὸς μουσικὸς. Καὶ πῆρα ἀμέσως τὴν ἀρπα μου κι' ἀρ- χισα νὰ τοῦ τραγουδῶ τὴν περίφημη νὰ- πολιτάνικη καντασόνεττα μου:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα. Γιὰ σὺς τί δάκρυα ποῦχω χυμένα. (*)

Τότε, ὅπως συμβαίνει μεταξὺ καλλι- τεχνῶν, ὁ Ματτίας μὸς γύρισε πίσω τὰ χειροκροτήματά μου καὶ τὰ κουμπλιμένα μου. Εἶχα μεγάλὸ ταλέντο* εἶχε μεγάλὸ ταλέντο* ταιριάζαμε!

Καλὰ καὶ ἄγρια ὅλ' αὐτὰ μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ παίζουμε μουσικὴ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλοῦτίκι πὼς θὰ τρώγαμε καὶ πὼς θὰ κοιμούμαστε;

Ἐβρα τὸ σάκκο μου κι' ὁ Ματτίας τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο.

— Εὐπρός!

Ὁ, σταματοῦσαμε στὸ πρῶτο χωριὸ πού θὰ βρῖσκαμε στὸ δρόμο μας καὶ θὰ δίναμε μιὰ παράσταση: «Πρῶτὴ ἐμφά- νισις τοῦ θιάσου Ρερμῆ».

Μίθε μου τὸ τραγούδι σου, μὸς εἶπε ὁ Ματτίας, νὰ τὸ ὀλέμε κι' εἰ δὺο μαζί. Μὸς φαίνεται πὼς θὰ μπορῶ σὲ λίγο νὰ σε ἀκούμπανιάρω καὶ μὲ τὸ βιολί μου. Ὁ, εἶναι καὶ ὠραῖο!

Ἀλήθεια, θὰ ἦταν πολὺ ὠραῖο, κι' ἡ «ἐντιμὴ ὁμήγυρη» θὰ εἶχε πέτρινη καρ- διά, ἂν δὲν μᾶς γέμιζε πεντάρες!

Φθάσαμε 'ς ἕνα χωριό, πού εἶναι ὁ- στερ' ἀπὸ τὸ Βιλλζουίφ, καὶ ζητώντας τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν παράστασή μας περάσαμε ἀπὸ ἕνα χωριότιχο σπῖτι, πού ἡ μεγάλῃ πόρτα τῆς αὐλῆς του ἦταν ὀλάνοικη κι' ἡ αὐλὴ του γεμάτῃ ἄν- θρώπους πού φοροῦσαν τὰ καλά τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι μπουκετάκια

δεμένα μ' ἕνα σωρὸ κορδέλλες, εἰ ἄνδρες στὴν κομπότραια τοῦ σακκακιού, εἰ γυ- ναῖκες στὴ ζώνη ἢ στὸ στήθος τοῦ φο- ρήματος. Δὲν χρειαζούνταν φιλοσοφία, γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς ἦταν γάμος.

Σκέφθηκα τότε, πὼς εἰ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἤθελαν ἔως ὅργανα γιὰ νὰ χορεύουν κι' ἀμέσως μπῆκα στὴν αὐλὴ μὲ τὸ Ματ- τία καὶ μὲ τὸν Κάπη. Ἐπειτα, μὲ τὸ καπέλό μου στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα χαιδετισμὸ,

— τὸν εὐγενικὸ χαιρετισμὸ τοῦ Βιτάλη, — ἔκχμα τὴν πρότασή μου στὸν πρῶτο πού βρέθηκε μπροστά μου.

Ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί, πού τὸ κόκ- κινὸ σὰν τοῦ ὅλο πρόσωπό του ἦταν τρι- γυρισμένο ἀπὸ ἕνα ψηλὸ, σκληρὸ γιαντῶ, πού τοῦ περιόριζε ταῦτιά του. Φαίνον- ταν ὅμως καλὸ παιδί καὶ ἡμερὸ.

Δὲν μὸς ἀπακρίθηκε μὰ γυρίζοντας μονοκόμματο στοὺς ἄλλους, — γιὰτὶ ἡ

(*) Fenestra vascia e patrona crudele...

κινούργια του ρεδιγκότα, φαίνεται, τὸν τένευε, — ἔχασε δὺο τοῦ δάκτυλα στὸ ἔμα κι' ἔβγαλε μιὰ τόσο δυνατὴ σφυ- γματιὰ, πού ὁ Κάπης ἐτρόμαξε.

— Ἐ, σὲς! τοὺς φώναξε. Τί θὰ λέ- τες γιὰ λίγη μου σικίτσα; Μᾶς θὰν καὶ παιδιὰ πού παίζουν ἀρπα καὶ ὀλί.

— Ναί! ναί! ἀποκρίθηκαν ἄνδρες εἰ γυναῖκες. Μουσικὴ! μουσικὴ!..

— Καὶ σὲς θέσεις σας γιὰ καντρίλλες! Σὲ λίγες στιγμὲς, σχηματίσθηκαν, τὴ μέση τῆς αὐλῆς, τὰ ζευγάρια τῶν νευτῶν, ἐγὼ ἐφευγὰν φοβισμένος εἰ- πὴδες καὶ τὰλλα περὶσσοτὰ κατοικίδια.

(Ἐπειτα συνέχισα)

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελ. 291)

— Μαριγώ μου, εἶπε μὲ κόπο στὸ κορτσάκι τῆς* σοῦ ἔδωσαν τὰ χρήματα;

— Ναί, μαμμά, νὰ τὰ ἴω.

Καὶ τὸ κορτσάκι ἔβριξε στὴ μητέρα ἕνα ἀσημένιο δίφραγκο. Μὸς φάνηκε ἡ μητέρα ἦταν ῥαῖτρα. Μὰ θὰ εἶχε πρὸ νὰ ἐργασθῇ κι' ἦταν πολὺ φτωχιά.

— Καὶ τώρα, μὴ σὲ μέλῃ, μητεροῦ- νε, ἀξοκολούθησε ἡ Μαριγώ, σὲ λίγο θὰ εἶναι ἔτοιμο.

Κι' ἔβγαλε μερικὰ κλαδάκια στὴ φω- τὴ. Σὲ λίγο ἡ κατασκόλιτσα ἀρχισε μπουρμπουλίζη. Καὶ σχεδὸν πρὶν νὰ καταλάβῃ ἡ μητέρα, ἡ Μαριγώ τῆς ἔφερε ἕνα καλὸ φλυτζάνι τσαϊ καὶ ἕνα φεῖμα μὲ λίγακι, τόσο δὲ βού- ρο. Ἡ Μαριγώ ἡ ἴδια δειννῆσε μὲ ἕνα φέτα καὶ λίγο νερὸ ζεστό, πού μπο- ροῦσε νὰ εἶχε καὶ μιὰ σταγόνα γάλα μὲ...

Ἦστερα ἡ νοικοκυροῦλα ἔτακτο- ῖνε τὸ σπῖτι, ἔτρεξε σὲ μιὰ γωνίτσα καὶ εἶχε τὸ κουτί μὲ τὴν κούκλα τῆς, ἀρχίσε νὰ παίζη μαζί τῆς. Μὰ τί κούκλα κι' ἔκλεινε! Πιλλῆ, ντυμένη μὲ ῥέλια πού τὰ κρατοῦσαν καρφίτσες ὅμως μὲ πόση ἀγάπη τὴν νανοῦριζε ἡ Μαριγώ, τὴν Εὐμορφούλα, ὅπως ἡ λέγε!

Ἀλλὰ, διέκοψε ἔξαφνα τὸ ποντικὰ, εἶναι τώρα καιρὸς νὰ πάω νὰ κοι- μέ. Ὁ, σηκώθω καὶ πρῶτ' αὐριὸ γιὰ καταρθώσω νὰ κλέψω κανένα κουμα- ρι τυρί. Κι' ἀφοῦ ἐχαϊρέτησε, τὸ πον- τίκι, ἔφυγε!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Μαριγώ σηκώθη ἀπὸ τὰ χαράματα. Ἐ, εἶχε σήμερὰ τί νὰ φωνίσῃ! Καίμενο παιδί, ἕνα ραγκὸ τῆς φαίνόντουσε ὀλόκληρὴ περι- ῖα!

Ἀφοῦ περιποιοῖτο τὴ μαμμά τῆς τακτοποιήσε τὸ νοικοκυριό, ὅσο μπο- ροῦσε πρὸ καλὰ γιὰ τὴν ἡλικία τῆς καὶ μικρὲς τῆς δυνάμεις, ἐφόρεσε τὸ μο- ριδὸ σαλάκι τῆς, ἐφίλησε ἄλλη μιὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ μὲ τὸ δίφραγκο

στὴν τσέπη βγήκε νὰ κάμῃ τὰ ψώνια τῆς. Ὁ, πόσα ὠραῖα πράγματα θὰ ψώ- νιζε: κρέας, γιὰ νὰ φτιάσῃ σούπα τῆς μαμμάς, ψωμί, πατάτες, λίγο βούτυρο κι' ἔως-ἔως καὶ κανένα γλυκὸ πορτο- κάλι γιὰ τὴν ἄρρωστη.

Μὰ πρὶν πάῃ στὴν ἀγορά, ἡ Μαριγώ σκέφθηκε νὰ φθάσῃ μιὰ ματιὰ στὴ Βα- σιλοπούλα τῆς, δηλ. τὴ Φιρίκα. ἘΝΑ ἰδῶ, εἶπε, βρισκται ἄκομα στὴ βιτοῖνα! Κι' ἐπρόθεσε: — Ὁ, ἂν τὴν ἀγοράσῃ κανεὶς καμμιὰ φορὰ, θὰ λυπηθῶ πάρα πολὺ, γιὰτὶ δὲν θὰ μπορῶ πιά νὰ τὴν βλέπω.

Μὰ εὐτυχῶς ἡ Φιρίκα κατοικοῦσε ἄ- κόμα στὸ γυάλινο παλατάκι τῆς κι' ἄμα πλησίασε ἡ Μαριγώ, τῆς εἶπε μὲ χαρὰ, κι' ἂς μὴ τὴν ἀκούγε κανένας:

— Καλημέρα, ἀγαπημένη φιλε- νάδα!

Πῶ, πῶ, τί κόσμος πού εἶχε μάζε- υθῇ ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴν ὁδὸν Σταδίου!

Τὰ πεζοδρομια δὲν χωροῦσαν πιά βε- λόνι. Καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ τ' ἀμάξια ἦταν τόσα, πού θὰ χρειαζούνταν ὅλη τὴν τὸλη γιὰ νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο.

Ἡ Μαριγώ, κοιτάζοντας ὀλοένα τὴν Φιρίκα, ἐπλάθε μὲς στὸ κεφαλάκι τῆς μιὰ ὁμορρὴ ἱστορία:

Ἡ κούκλα, λέει, ἦταν μιὰ μεγάλη Βασιλοπούλα καὶ ζούσε σὲ ὀλόχρυσο πα- λάτι...

Ἐξάφνα σταμάτησε μπροστὰ στὸ κατάστημά ἕνα πλούσιο ἀμάξι, πού τὸ ἔσεσαν δὺο ὀλόμαυρα καὶ κατάστιλ- πινα ἄλογα. Μέσα σ' ἄμάξι ἦταν ἕνα χαριτωμένο ξανθομάλλο κοριτσάκι κι' εἷας κύριος, ὁ μπαμπὰς τοῦ βέβαια.

Τί διαφορά, ἀλήθεια, ἀνάμεσα στὰ δὺο αὐτὰ κοριτσάκια: τὴ Λιλὴ καὶ τὴν Μαριγώ! Τὸ ἕνα ντυμένο μὲ μετὰξι καὶ μὲ βελούδο, τ' ἄλλο μὲ μιὰ ποδίτσα πα- λῆ καὶ ἕνα τριμμένο σάλι!

Ὁ πλούσιος πατέρας σήκωσε τρυφερά τὸ κοριτσάκι τοῦ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τ' ἀπῖθωσε στὴ γῆ μὲ προσοχή, σὰν ἕνα πολυτίμο κι' εὐθραστό πρᾶγμα.

Ἦστερα, κι' οἱ δὺο μαζί μπῆκαν γελώντας στὸ κατάστημά. Τότε ἡ Μαριγώ ξα- ναγύρισε στὶς φανταστικὲς χώρες κι' ἐξακολούθησε νὰ πλάθῃ τὴν ὁμορρὴ ἱ- στορία τῆς.

Βρισκόντουσε ἴσα-ἴσα στὸ σημεῖο πού ἡ μεγάλη Βασιλοπούλα, καθισμένη μπρο- στὰ 'ς ὀλόχρυσο τραπέζι, ἔτρωγε σὲ θαν- μάσια πιάτα τὰ ἐκλεκτότερα φαγιά τοῦ κόσμου, δταν ἄκουσε μιὰ γελαστὴ μπε- μπεδιστικὴ φωνίτσα νὰ λέῃ: «Ἡ Λιλὴ ἔφυγε! μπαμπά! ἡ Λιλὴ πάει!»

Κι' ἀνάμεσα σὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸν κόσμὸ, ἀνάμεσα σ' ἄμαξια καὶ τ' αὐτοκίνητα, ἡ Μαριγώ εἶδε τὸ πλούσιο κοριτσάκι νὰ τρέχῃ ἐπὶ τῶν του, τρομαγμένος καὶ κατὰχλωμος, ἔτρεξε ὁ μπαμπὰς τοῦ. Μὰ ἡ Μαριγώ ἤξερε νὰ τρέχῃ καλύτερα ἀπ'

αὐτὸ κι' ὀρμώντας ἄξαφνα κράτησε τὴ Λιλὴ, στὴ στιγμὴ πού κινδύνευε νὰ τὴν πλακώσῃ ἕνα ἀμάξι.

Ἄν, φωτόυσε κανεὶς τὴ Μαριγώ, πὼς βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ στὸ πλούσιο ἀμάξι, καθισμένη πλάι σ' ἕνα ὁμορρο κοριτσάκι καὶ μ' ἕνα μεγαλόσωμο κύριο ἀπέναντί τῆς, δὲν θὰ ἤξερε ἴτως νὰ πῇ.

Μὰ σὰν ἐφθασαν σπῖτι, ἡ φτωχὴ κι' ἄρρωστη μάννα ἄκουσε μὲ δίκην ὑπερη- φάνεια πόσο γενναία εἶχε δειχθῇ ἡ κό- ρη τῆς.

Ὁ μπαμπὰς τῆς Λιλῆς παρακάλεσε τὴ μητέρα τῆς Μαριγώ νὰ πάῃ μὲ τὴν κόρη τῆς νὰ κατοικήσῃ μαζί του στὸ μα- γαρὸ του, ὅπου θὰ εἶχε τὴ φροντίδα τῶν ἀσποροοχῶν. Κι' ἀφοῦ τὰ συμφώνησαν αὐτὰ, ὁ καλὸς κύριος ζήτησε ἀκόμα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς ἄδεια νὰ τῆς πάρῃ γιὰ μιὰ ὥρα τὴν κόρη τῆς.

Ἐπρεπε, τῆς εἶπε, νὰ γυρίσουν στὸ κατάστημά, γιὰτὶ καὶ λησμόνησαν νὰ ψωνίσουν.

Ἄμα ἐφθασαν ἐκεῖ, ἡ Μαριγώ ρωτή- θηκε ἀπὸ τὸν κύριο: «Ἄν ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ δώρο γιὰ ἕνα κοριτσάκι, τί θὰ διάλεγες, μι- κροῦλα μου;

— Ὁ τὴν Βασιλοπούλα! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Μαριγώ.

Καὶ ἔδειξε μὲ πόθο τὴ Φιρίκα, γιὰτὶ καὶ εἶχε καταλάβει...

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας τὸ ὁμορρο ἀμάξι μὲ τὰ ὀλόμαυρα ἄλογα ἔφερε τὴ Μαριγώ καὶ τὴ μαμμά τῆς 'ς τὸ σπῖτι τῆς Λιλῆς. Καὶ ἔξερε τί εἶδε ἡ Μαριγώ στὸ δωμάτιο πού τοὺς ἐγκατέστησαν:

Τὴν ὁμορρὴ Φιρίκα, θρονιασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα! Φαντάζεσθε πιά τὴν εὐ- τυχία τῆς. Ἐγὼ δὲν σὰς λέγω, ἀλλο, παρὰ τὸς τὴν ἐσφίξε τόσο δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς, ὥστε τὸ ποντικάκι, ὁ πα- λῆς σύντροφος τῆς Φιρίκας, πού εἶχε ἐπιχειρήσει καὶ σήμερα μιὰ ἐπικίνδυνη ἐκδρομὴ ὡς τὸ μέγαρο τῆς Λιλῆς, πῆγε νὰ σπᾶσῃ στὰ γέλια. Ἦστερα ὅμως γύρισε στὴ φωλιά τοῦ κατευχαριστη- μένο. Καὶ μπορούσε νὰ μὴν ἦταν, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἡ Φιρίκα βρῆκε ἐπι- τάλους τὴν ἀληθινὴν μαμμά τῆς;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΘΕΛΩ...

Πρωτοχρονιά δὲ μέτρησα τὰ χρόνια πού ἔχουν φύγει, ἂν κλαῖν σὸν ἀνέμο τῶν φύλλων ἡ βοή.

Πρωτοχρονιά εἰλογόεσσα, μὲ τὸν ἀνδρὸ πού ἀνοίγει, πόσο μὸς μένει ἀπ' τ' ὄνειρό κι' ἀπ' τὴ ζωή!

Ἡ δάφνη εἶν' ἡ μονακοῖβη τῶν γηραιῶν ἡ πλάνη, γὰρ γλυκὸ γιὰ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά.

Θέλω τὸ χιόνι τοῦ Μαρτίου πλεγμένο σὲ στεφάνι νὰ τὸ μαθήσω στὴς χαρὰς τὴν ἀγαλιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Παραμύθη

Ήταν μιὰ φορά ἕνα μικρὸ κορίτσι πού τόλεγε τὸν κόσμον μὲ τὸν παπποῦ της, ἕνα δυστυχισμένο τυρλό, καρφωμένο στὴν πολυθρόνα του ἀπὸ ρευματισμούς. Ἐκανε ὅ,τι μπορούσε ἡ μικρὴ γιὰ νὰ προθάνη στὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ, μὰ ἐκεῖνο τὸ χρόνο εἶχε κάμει ἕνα τρομερὸ χειμῶνα. Δὲν εἶχε δουλειὰ γιὰ κανένα, πόσο μάλλον γιὰ ἕνα παιδί. — Καὶ ὅμως, ἔλεγε, δὲ μπορῶ νὰρίσω τὸν καίμενο τὸν παπποῦ μου νὰ πεθάνη τῆς πενίας! Καὶ τὸν ἐχάιδεσε τόσο τὸ γέρο τυρλό, ὥστε δὲν ἤξερε τὴν ἀπελπισία πού βαρὶλευε γύρω του. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὴ Λώρα: — Μὲ ξέχασες λοιπὸν σήμερα, κορούλα μου, καὶ δὲν μοῦ δίνεις τὴ σούπα μου;

Ἡ Λώρα ἀνατρίχιασε, γιατί δὲν εἶχε πιά τίποτα στὸ σπῆτι. Ἐπειτα ἀναστέναξε, πῆρε ἕνα μεγάλο μαχαίρι καὶ εἶπε: — Ἀλλοίμονο! δὲν μοῦ μένει πιά παρὰ νὰ σφάξω τὸν Σαντεκλέρ.

Ὁ Σαντεκλέρ ἦταν ἕνας θαυμασιὸς πετεινός, πού τὸν εἶχε ἀναθρέψει μόνη της, κι' εἶχε κάμει ὄρκο πὼς δὲν θὰ τὸν ἐσφαζε, ἔστω κι' ἂν πέθαινε τῆς πενίας. Μὰ ἦταν γιὰ τὸν παπποῦ της!... Τότε μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα ἐφώναζε τὸν ἄμορφό της πετεινὸ, καὶ κείνος ἔτρεξε κοντά της.

Ὁ Σαντεκλέρ εἶδε τὸ μαχαίρι καὶ κατάλαβε τί τύχη τὸν περίμενε. Καὶ ὁμῶς χωρὶς παράπονο τέντωσε μονάχος τὸ λαιμὸ, σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: «Ἐρῶ τὴν στενοχωρία σου, κτύπησε χωρὶς φόβο. Δὲ σοῦ κρατῶ κἀνία!» Μὰ ἡ Λώρα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃ. Πέταξε τὸ μαχαίρι, καὶ σφίγγοντας τὸν πετεινὸ στὴν ἀγκαλιά της, τὸν γέμισε φιλία. Ἐξάφνα σηκώθηκε. Μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν μπάρμπα Βάγκη, εἶπε. Καὶ μ' ἀπόφαση τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Βάγκη, τοῦ γέρο-ράφτη. Ὅσο προχωροῦσε, ἡ Λώρα ἔτρεμε, γιατί ἤξερε πὼς ὁ ράφτης εἶχε μόνο ἦταν ἄσπληγνος, παρὰ ἔλεγε πὼς ἦταν καὶ μάγος. Γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἀπόφευγαν μὴ τυχὼν καὶ τοὺς κάμῃ μάγια.

Τέτοιο ἄνθρωπο ἤθελε νὰ συγκινηθῇ ἡ Λώρα!

Μπῆκε λοιπὸν στὸ ἐργαστήρι τοῦ ράφτη, καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του τοῦ εἶπε: «— Λυπηθῆτε, κύριε, τὸν καίμενο τὸν παπποῦ μου καί, ἂν εἴν' ἀλήθεια πὼς εἶστε μάγος, σὰς παρακαλῶ νὰ διώξετε τὴν κακοτυχία πού δέρνει ἀδιάκοπα τὸ σπῆτι μας!

Κάθε ἄλλο παρὰ νὰ θυμώσῃ, ὁ μπάρμπα-Βάγκης χαμογέλασε μ' ἕνα παράδοξο τρόπο καὶ μουρμούρισε μέσα στὰ

δόντια του: «Μοῦλθε μιὰ ἰδέα περίφημη! Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἴν' ἐκεῖνος πού ζητοῦσα τόσο καιρὸ!»

Τότε κρύβοντας τὴν κακία τῆς μορφῆς του, μὲ μιὰ φωνὴ πού πολεμοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γλυκεῖα, εἶπε στὴ Λώρα: — Κόρη μου, μὲ συγκίνησες, γιὰ τὸ θὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἕνα μεγάλο μυστικό: Ἀκουστες τὴν ἀλλόκοτη φωνὴ μιᾶς κουκουβάγιας μερικὰ βράδια τώρα;

— Ἀλήθεια, ποτὲ δὲν τὴν ἀκουσα νὰ φωνάζῃ ἔτσι πένθιμα. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μᾶς ἔλθῃ κάποια δυστυχία.

— Ἐχεις λάθος, κόρη μου, αὐτὴ ἡ κουκουβάγια ἀπεναντίας φέρνει τὴν εὐτυχία, καὶ θὰ κάμῃ νὰ τὴν φέρῃ καὶ σὲ σένα.

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ἡ Λώρα.

Ὁ γέρο-μάγος τότε πῆρε ἕνα παλιὸ βιβλίο γεμάτο σκάνη, ἐκψε ἀπὸ μέσα ἕνα φύλλο καὶ τῶδωσε στὴ Λώρα λέγοντας: — Ἀπόψε, ὅταν ἀκούσῃς τὴν κουκουβάγια νὰ φωνάζῃ, κάνε ἕνα χωνὶ μαυτὸ τὸ χαρτί. Βάλτο στ' αὐτὴ σου, καὶ τότε, ἐπειδὴ εἶναι γεμάτο μαγικά γράμματα, θὰ καταλάβῃς τὴ γλῶσσα τῆς κουκουβάγιας. Καὶ πιστεύω πὼς θὰ εὐχαριστηθῇς.

Καὶ ἀφοῦ τῆς ἔδωσε λίγα λεπτὰ, ἐπρόσθεσε: — Πρὸ πάντων μὴν πῆς τίποτα σὲ κανένα, γιατί τὸ θαῦμα δὲν θὰ γίνη!

Ἡ Λώρα τὸ ὑποσχέθηκε καὶ ἔφυγε χαρούμενη. — «Τί καλὴ καρδιά πού ἔχει, ἔλεγε, καὶ πόσο ἔχουν ἄδικο νὰ τὸν περιφρονοῦν!»

Μὰ ἂν ἔδλεπε τὸ μοχθηρὸ χαμόγελο πού φώτιζε τὴ μορφὴ τοῦ ράφτη, ἡ Λώρα θὰ τρώαζε.

Μὲ τὰ λεπτὰ πού τῆς ἔδωσε, ἀγόρασε φαί γιὰ τὸν παπποῦ της. Αὐτὴ νηστεϊκὴ, περίμενε ἀνυπόμονα τὴ νύχτα.

Ἐξάφνα ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας ἀκούστηκε. Γρήγορα ἡ Λώρα ἔφερε στ' αὐτὴ της τὸ μαγικὸ χαρτί στριμμένο σὲ χωνί, καὶ ἔμεινε ἐκθαμβη γιὰ τὴν περὶ τῆς κουκουβάγιας μεταμορφώνουνταν σὲ γλῶσσα ἀνθρώπινη. Καὶ ἔλεγε:

— Χουλουλού! Χουλουλού!... Ὅσοι μὲ καταλαβαίνουν, ἄς μ' ἀκούσουν. Ἐνὰς θησαυρὸς εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη βαλάντιδα. Ὅποιος τὸν βρῇ, θὰ τὸν κρατήσῃ καὶ θὰ γίνη πλούσιος! πλούσιος!... Χουλουλού! Χουλουλού!...

Παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι φορές τραγούδησε ἡ κουκουβάγια αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἡ Λώρα τὰ κατάλαβε καθαρά. — «Θὰ πάω νὰ βρῶ αὐτὸ τὸ θησαυρὸ, εἶπε, καὶ ὁ παπποῦς μου θὰ γίνη εὐτυχισμένος!»

Τότε λοιπὸν, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ὁ γέρος κοιμόνταν, πῆρε μιὰ ἀξίνα κι' ἕνα φαναράκι, βγήκε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ

σπίτι κι' ἔτρεξε μονομιάς ὡς τὴ μεγάλη βαλάντιδα. Ἐκεῖ, χωρὶς διαταγμὸ, ἄρχισε νὰ σκάβῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ χονδρὲς ρίζες, καὶ ὑστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας δουλειᾶ, ἡ ἀξίνα τῆς ἐκτύπησε ἀπάνω σὲ κάτι σκληρό. Ἐσκυψε καὶ εἶδε ἕνα σεντούκι. Ἀρκετὰ μεγάλο. Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ, ἡ Λώρα ἐφώναζε:

— Ἡ κουκουβάγια δὲ μοῦπε ψέματα, εἶναι ὁ θησαυρὸς!

Τότε ἔπιασε τὸ ἕνα χέρι τοῦ σεντουκιού, καὶ τραβώντας μὲ ὅλη της τὴ δύναμη, κατάρωσε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ λάκκο. Μὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἐξέδαρε τὸ χέρι της κι' ἔτρεξε μιὰ στάλα αἷμα.

Ἐκπληκτικὴ τότε, βλέπει τὸ αἷμα τῆς νὰ τρέχῃ ἀπάνω σ' ἕνα χαρτί, πού δὲν τὸ εἶχε δεῖ στὴν ἀρχή, καὶ νὰ σχηματίζῃ τὸ ὄνομα Λώρα. Ἀνήσυχη, ἡ μικρὴ πλησίασε τὸ φανάρι τῆς κι' ἐδιάβασε πάνω σ' ἕνα χαρτί αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἐπειδὴ ξέχασα τὸν θησαυρὸ μου, χρωστῶ τὴν ψυχὴ μου στὸν διάβολον». Καὶ ἀπὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφή της, γραμμένη μὲ τὸ αἷμά της.

Τρομαγμένη, θέλησε ν' ἀρπάξῃ τὸ χαρτί, μὰ ἔξαφνα μιὰ ἀπαίσια φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πάνω της, κι' ἡ Λώρα εἶδε καθισμένη σ' ἕνα χονδρὸ κλαδί τὴν κουκουβάγια, πού τῖναζε τὰ φτερά της... Καὶ τὰ τῖναξε τόσο δυνατὰ, πού μεγάλωσε, μεταμορφώθηκε, καὶ... ὁ διάβολος αὐτοπρόσωπος ἐφάνηκε μπροστὰ στὴν κατατρομαγμένη Λώρα.

Ἐπῆρε τὸ ὀλέθριο χαρτί, καὶ μὲ μιὰ ἀπαίσια σαρκαστικὴ φωνὴ τῆς εἶπε:

— Ἐνὰς νόμος τῆς μαγείας, πού ὑπάρχει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, λέγει πὼς ὅποιος ξεθάψει ἕνα διαβολικὸ θησαυρὸ, πρέπει νὰ πάῃ στὴν κόλαση γιὰ πάντα. Λοιπὸν, αὔριο, ὅταν ὁ πετεινὸς φωνάζῃ τρεῖς φορές, θάρθῃ νὰ σὲ πάρῃ. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ διάβολος χάθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο καπνοῦ πού μύριζε θειάρι.

Ἡ Λώρα ἔμεινε ἀκίνητη σὰν μισοπεθαμένη. Ἐξάφνα σηκώθηκε.

— Ἐστῶ! εἶπε, θὰ ὑποφέρῃ τὰ βάσανα τῆς κόλασης, μὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ; ὁ θησαυρὸς μοῦ μένει καὶ ὁ πειπποῦς μου θὰ μωρόσῃ νὰ τελειώσῃ τίς ἡμέρες του, χωρὶς ποτὲ νὰ στερηθῇ τίποτα.

Κι' ἐσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σεντούκι. Μὰ δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Τότε εἶδεν ἕνα ἄνθρωπο πού τὸ στήκωνε στὴ ράχη του κι' ἔφρευε τρεχάτος. Ἦταν ὁ Βάγκης ὁ ράφτης!

Ἡ Λώρα τὰ κατάλαβε τότε ὅλα. Ὁ ἄθλιος ἤξερε τὴν τύχη πού περίμενε ὁποῖον θὰ ξέχωνε ἕνα θησαυρὸ τοῦ διαβόλου καὶ γι' αὐτό, μὴ θέλοντας νὰ κινδυνεύσῃ αὐτὸς, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ του στὴ Λώρα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY)

ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ὁ γέρος ὁμῶς, πού ἔπαιρνε πάντα τοὺς κλέφτες ἐκείνους γιὰ ὑψηλὰ πρόσωπα καὶ μὲ τὴ φαντασία του ἐπλαττε χίλιες μυστηριώδεις ιστορίες, δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ πεισθῇ πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμουν.

— Ἐννοῶ, ἀποκρίθηκε, ἐννοῶ πολὺ καλὰ. Ὡστόσο λυποῦμαι πού κόπηκε τόσο γρήγορα αὐτὴ ἡ θελητικὴ βεγγέρα. Εἶχαμε γίνῃ κηλὸ φίλοι, ὁ κύριος κόμης Ντὲ λα Φωρὰ κι' ἐγώ... Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! τί εὐχάριστος σύντροφος! καὶ πὼς ξέρει, ἂν καὶ τόσο ὑψηλῆς περιώπης πρόσωπο, νὰ χαμηλώνῃ ὡς τὸ ἐπίπεδο τῶν κοινῶν ἀνθρώπων!

— Ἐννοια σας, κύριε Κάσσανδρε, καὶ θὰ τὸν ξαναῖδῃτε! Σὺς τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ ἐξυκολοῦθητε μάλιστα τὴν ὁμιλία σας ἀπὸ κει πού τὴν ἀρίστατε. Ἐννοια σας!

Εἶπαν ἀκόμα λίγα λόγια στὸ πόδι κι' ἀποχαιρέτισθηκαν. Καθένας ἐτοιμάσθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν κάμαρά του καὶ νὰ σκεφθῇ μόνος γιὰ ὅσα εἶδε κι' ἀκούσε ἀπόψε.

Ἐννοεῖται πὼς ἄλλες σκέψεις θάκαναν ὁ Πιερρότος κι' ὁ Μιστανφλοῦτος, κι' ἄλλες ὁ σπιτονοικοκύρης τους. Ὅσο γιὰ τὴν Κολομπίνα, αὐτὴ βυθίσθηκε πάλι στὴ μελαγχολία καὶ στὴ σιωπὴ της. Κι' ὅταν ὁ Ραντί-Γκρί, γιὰ δεκάτη φορά, τῆς εἶπε τὴν παράξενη γλῶσσα του:

— Κοκόνια Κολομπίνα, ἐγὼ εὐκομαί σένα ἰντὴν ὄνειρα μπανανὰ νιὰ! (ρόδινα ἤθελε νὰ πῇ, ἀλλὰ στὴν πατρίδα του, τὸν ραιότερο χρῶμα εἶναι τῆς μπανάνας).

Ἐκεῖνη τοῦ γύρισε ἀπότομα τὴ ράχη κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ λέξη.

Ἀξάφνα, ὁ κ. Κάσσανδρος, πού ἦταν ἀκόμα στὸ κατῶρι τῆς πόρτας κι' ἔψαχνε τίς τσέπες του, ξαναμπῆκε μέσα φωνάζοντας:

— Μπᾶ! ἔχασα τὴν ταμπακέρα μου!... Δὲν εἶναι σὲ καμμιὰ μου τσέπη... Μήπως τὴν ἔφρισα ἀπάνω στὸ τραπέζι;

Ἐψάξαν στὸ τραπέζι, παντοῦ. Μὰ ἡ ταμπακέρα δὲν βρέθηκε πουθενά.

— Ἀ, τώρα θυμοῦμαι! εἶπε ὁ κ. Κάσσανδρος. Ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς κόμης Ντὲ

λα Φωρὰ τὴν εἶχε στὰ χεῖρα του τὴ στιγμή πού κτύπησε τὴν πόρτα ἡ περίπολος. Θὰ τὴν πῆρε μαζί του κατὰ λάθος... Μοῦ κάνατε τὴ χάση νὰ τοῦ τὴ ζητήσετε, κύριε μαρκήττε Ἀρλεκίνε; Ὁ τοῦ τὴν ἄφρινα εὐχρόστις — μικρὸ πρᾶγμα! — μὰ γιὰ μένα εἶναι πολὺτιμη σὰ θυμητικὸ τῆς μακκα-

ρίτισσας τῆς γυναίκας μου... Ναί, νὰ σὰς χαρῶ, στὸ σέκπατμα ἔχει τὴ ζωγραφιά της, μιὰ μικρογραφία σὲ σμάλτο.

— Ὡτυχάστε, κύριε Κάσσανδρε, καὶ θὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψῃ. Εἶναι πολὺ εὐγενής, πολὺ λεπτὸς ἄνθρωπος κι' ἄμα ἰδῇ στὴν τσέπη του ξένο πρᾶγμα, θὰ χαλάτῃ τὸν κόσμον ὡς πουνὰ μωρόσῃ νὰ τὸ ξαναδῶσῃ στὸν ἰδιοκτήτη.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀγαπητέ μου μαρκήττε, καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνησυχία!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ κουτόγερος ἀνοιξε μιὰ δευτέρη ταμπακέρα, κοκκάλινη, (εἶχε πάντα δυὸ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο) πῆρε μιὰ μεγάλη πρέζα ταμπάκο καὶ τὴ ρούφηξε μὲ ὀλοφάνερη εὐχαρίστηση. Ἐβεβαίωνε πὼς ἔτσι θὰ κοιμοῦνταν μορρορὺ ὡς τὸ πρωί. Ἀλλὰ ποτὶ πρωί, ἀφοῦ ἐπλησίαζε σχεδὸν νὰ ξημερώσῃ;...

Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς κ. Κάσσανδρος δὲν ἐξυπνήσκει παρὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἡ καίμενη ἡ Κολομπίνα ἦταν στὸ πόδι ἀπὸ τίς ὀκτώ.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Πιερρότος, ὅταν ὁ Μιστανφλοῦτος κι' αὐτὸς ἔμειναν μόνοι στὸ κεφαλότκαλο.

— Λοιπὸν, ἀποκρίθηκε ὁ φρόνιμος γέρος, ἡ γνώμη μου δὲν ἀλλάξε. Εἶναι κατεργάρηδες, ἀλλὰ πολὺ ἐπιτήδαιοι καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἔξασκαρῇ κανεὶς, πρέπει νάχη μεγαλῶτερη πονηριά ἀπὸ τὴ δική τους.

Τὴν ἀκόλουθ' ἡμέρα, ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί ἔμειναν στὸ σπῆτι, γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ διορθώσουν τὴν κάμαρά τους πού ἡ βεγγέρα τῆς εἶχε κάνει ἀγνώριστη. Ὁ Πιερρότος πάλι συνδιδασκέρθηκε πολλὴν ὥρα μὲ τὸν Μιστανφλοῦτο στὴ δική του κάμαρα κι' ὑστερὰ, ὅλο τὰ πόγε-

μα, ὁ νέος συλλογίζονταν τὰ σχέδια, πού

θὰ ἔβαζε ἐνέργεια κείνη τὴ νύκτα. Ὅσα συνέβησαν τὴν προηγούμενη, τὸν ἐστήριξαν περισσότερο στὶς ὑποψίες του καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Δὲν ξεχάσκατε βέβαια τὴν ὑπόσχεση πού εἶχε δώσει στὸ Μιστανφλοῦ-

το, νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον πού σκέπαζε τὸν Ἀρλεκίνο καὶ τὸν Ἀράπη. Ἐπλητίζατο ἡ στιγμή πού θάμπαινε ἔς αὐτὸ τὸν πόλεμον κι' οἱ ὥρες περνοῦσαν πολὺ πρὸς ἄργα ἀπ' ὅσο ἐπιθυμοῦσε...

Ἐπιτέλους, ἄμα ἐνύκτωσε καὶ τὸ σκοτάδι πυκνώθηκε μέσα στὸ σπῆτι, ὁ Πιερρότος μισάνοιξε σιγά-σιγά τὴν πόρτα του καὶ στάθηκε ὄρθιος στὸ ἀνοιγμα, μισοκρυμμένος, μὲ ταῦτι προσεκτικὸ, γιὰ νὰκούσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότο.

Ἐπερίμενε πολὺ, μὰ χωρὶς νὰκούσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἰδῇ τίποτα στὸ διάδρομο. Τέλος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούσθηκε τὸ ἑλαφρὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας πού κάποιος τὴν ἀνοίγει προφυλακτικά, ἔπειτα κάτι βήματα ἔς τὸ πάτωμα σὰν ἀνθρώπων πού περπατοῦν σιγά-σιγά μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ συγ-

χρόνως ὁ ψίθυρος μιᾶς πολλῆς σιγανῆς συνομιλίας...

Ὁ Πιερρότος ἄφισε νὰ περάσουν λίγες στιγμές. Ἐπειτα βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του καὶ μὲ βήματα γάτας ἐπροχώρησε ὡς τὰ πρῶτα σκαλιά. Μόλις ἐφθασε κει, στάθηκε ἄξαφνα κι' ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω: εἶχε ἰδεῖ κάτω, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ ἰσογείου, δυὸ μαῦρες σιλουέττες πού κατέβαιναν στὸν κήπο.

Ήταν, χωρὶς ἄλλο, ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί.

Τοὺς ἔδωσε καιρὸ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἰσογείου, νὰ διασχίσουν τὸν κήπον καὶ νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμον ἀπὸ τὴν ξωπόρτα. Τότε κατέβηκε κι' αὐτός. Ἀλλ' ἄμα ἐφθασε τὴν ξωπόρτα τοῦ κήπου κι' ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πὼς ἦταν κλειδωμένη.

Τί νὰ κάμῃ; «Ὅτὸ νὰ τρέξω στὴν κάμαρά μου, συλλογίσθηκε, νὰ πάρω τὸ κλειδί μου, νὰ ξανακατεβῶ κει νὰνοίξω, αὐτοὶ θὰ ἔχουν κάμει δρόμον. Ἀδύνατον πιά νὰ τοὺς φθάσω... Ἀς μὴ τοὺς κυνηγήσω λοιπὸν ἀπόψε. Μόνο, γιὰ νὰ τοὺς τσακώσω ὅταν θὰ γυρίσουν, ἄς βάλω τοὺς σύρτες ἀπομέσα.

Κι' ἀφοῦ ἔβαλε τοὺς σύρτες στὴν ξωπόρτα, ὁ Πιερρότος ξαναβῆκε στὴν κάμαρά του νὰ κοιμηθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKIDAKIS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ευχάριστο καλοκαίρι περνούν οι εφοδιασμένοι με τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιοβιβλιοθήκης».

«ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΡΥΣΟ ΨΑΡΑΚΙ»

Μέσα στο στρουγγυλό, τσάπρο γυαλί, μέσο στο καθαίο και γλυκό νεράκι επέρασε η ζωίτσα σου βουβή κι άθουρη, μικρό, χρυσο ψαράκι. Μέσα στο στρουγγυλό, τσάπρο γυαλί δλόχρυσό σιγόπλεξε το σώμα κουνώντας την σούρτσα δώ κι εκεί κι άνοιγο κλεινόνας βουβά το στόμα.

Δε μπόρεσα να νοιώσω τί μιλούσε το στοματάκι σου που κάθε τόσο βουβά και μυστικά π' άνοιγο κλει-
[ουσε]
(τί νύλεγε;—δε μπόρεσα να νοιώ-
σω!)

Κι' έτσι στο στρουγγυλό, τσάπρο γυαλί έκρυψες τη λύπη, τη χαρά σου. Θάρω όμως πως χαρά έκλειε μυ-
[στική]
το ξαφνικό παινίδι της σούρτσας. Το μάτι σου απ' τσάπρο το γυαλί έκοίταζε—δε μπόρεσα μιά σκέψη στο βλέμμα να διαβάσω—τί ζητεί, —κι' αν μίλαγε σαν τί θελε γινέ-
[μει]

Τίποτα! μέσο στο στρουγγυλό γυαλί περνούσε μυστικά βουβή ή ξυρή [του],
[του],
ως που ακίνητο εστάθη ένα πρωί νεκρό μέσο στο νεράκι το χορμί
[σου].

Μα ήθελα νάξερα μέσο στο γυαλί, στην ύστατη σου κείνη τη συ-
[γμοιά],
βουβό έμεινες;—Δεν ελε άκουστή για τελευταία φορά καν μιά φω-
[νούλα];

Έτσι στο στρουγγυλό τσάπρο γυαλί μέσο στο καθαίο, το γλυκό νεράκι επέρασε η ζωίτσα σου βουβή κι άθουρη, μικρό, χρυσο ψαράκι.
Μεσοημεριακή Ακτιή

ΝΥΚΤΑ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ

Η μεγάλη πεδιάδα είναι κά-
[τασπρη],
[ακίνητη],
[άφρονη].
Κανένας θόρυβος, κανένας ήχος δεν άκούεται; όλη ή ζωή λες κι έσβησε. Μόνο κάποια ακούεται το μελαγχολικό παράπονο κανένος σκυ-
[λιού],
[που] χωρίς άσυλο σούλιαζει σε καμιά γωνία κανένος δάσους.
Απάνω από τα τραγούδια των πουλιών, κάτω απ' τα πόδια μας, άπάνω από τις καλαμιές, ό χειμώνας μπήκε σε όλη τη βλάστηση. Τα δένδρα σκορπισμένα θιώνον-
[ται] στον όρίζοντα. Οί σκελετοί είναι άσπρισμένοι σαν φαντά-
[σματα].

Η σελήνη βαρειά, όζοή, όλο τρέχει. Θάλεγε πως κι αυτή κρυ-
[ώνει] μέσα στον ψυχρό ούρανο. Με το σκυθρωπό της βλέμμα περνάει τη γη και όπο βλέπει την ερη-
[μιά],
[τόσο] βιάζεται να μās άφή-
[ση].
Τό χιόνι λάμπει μακρυνά, άπαισία, με τις περιστερές άνανα-
[κλάσεις] που κάνει ή άμυδρή λάμ-
[ψη] του φεγγαριού.

Ω! πόσο τρομερή είναι ή χιονι-
[σμένη] νύκτα, για τα μικρά που-
[λιά]! Ένας άέρας πια νένος φρι-
[κιά] απ' τις δένδροστοιχίες. Τα πουλιά δεν έχουν άσυλο στεγασιέ-
[ιο],
[δεν] μπορούν να κοιμηθούν πάνω στα παγωμένα πόδια τους. Μέσα στα γυμνά δένδρα, που τα σκεπάζει ένα σερνόμα από χιόνι, καθονται, τρέμοντας, χωρίς τίποτε να τα προστατεύη. Με το άνή-
[σχο] μάτι τους κοιτάζουν το χιόνι και περιμένουν ως το πρωί τη νύκτα που δεν έρχεται...
Σαξέπη
(Διασκευή)

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ

Κατώρθωσα τέλος να ξυπνήσω την ώρα που ήθελα, για να θυ-
[μάσω] το θεάμα που παρουσιάζε-
[ται] κατά το γλυκοχάραμα, όταν τόσο παρήξενα σμίγουν ή νύχτα με την ήμερα, ώστε να μην ξεφύ-
[γει] ή ήμερα ή ή νύχτα. Ένφ από το ένα μέρος το φεγ-
[γυράκι] φαίνεται σε νάποχαιρετά τον μαυρο ούρανο, από το άλλο ή ανατολή άρχίζει μόλις να γλυ-
[κοχαιρεί].

Τα πουλιά ξύπνησαν. Πηδούν σαν τρολλά άνιμμεσα στα κλαριά και ψάλλουν, με μιά αφάνταστη άδωνία, τα πρώτα τους τρα-
[γούδια].

Μα και τα λουλούδια ξυπνούν. Άνοιγον κι αυτά πρώτα και σκορπίζουν ολόγυρα χίλιες μυρω-
[διές].

Μα κι οί άνθρωποι ξυπνούν... Που και που άρχίζει να έμ-
[φανίζεται] κανένας διαβήτης. Τόσα έχει φωτίσει καλά και μαζί με την ξύπνη φύση κάθε έργασιέ-
[ος] άνθρωπος ξυπνημένος, μεταβαίνει εκεί όπου τον καλεί το κτύχον.
Ημέρα, ζωή, εργασία!
Μελαγχολικό Χαμόγελο

ΤΡΙΑ ΠΟΔΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΜΙΑ ΓΥΑΡΔΑ

Μιά μέρα, τρείς νέοι, που ή-
[θελαν] να περιπαίξουν ένα γέρο άλλαντοπόλη, μπήκαν στο μαγαζί του σοβαροί.

—Τι αγοράζετε; ρώτησε ό γέ-
[ρος]. Νά σά: δόσω χοιρινό, λου-
[κάνικα], ζαμπόνι;
—Όχι. Αλλά... πουλάτε χοι-
[ρινό] με τί γυάρδα; (*)

—Βεβαίως! άποκρίθηκε ό άλλαντοπόλης, χωρίς να τή χαση.
—Και πόσο κάνει; μιά γυάρδα χοιρινό;

(*) Η γυάρδα είναι μέτρο μή-
[κους], όπως και το πόδι.—Σ. τ. Μ.

—Μιτή χορδών, κύριοί μου.
—Πολύ καλά! δός μας τσάμε
[μιά] γυάρδα, παρακαλούμε.
—Ο άλλαντοπόλης πήρε την
[μια] χορδών και, δίνοντας τρία
[πόδια] χοιρινό, λέει:
—Τρία πόδια κάνουν τσά-τσα
[μιά] γυάρδα! Σά; είμαι πολύ ύπό-
[χρεως].
(Ε του Αγγέλου)
Φτωχό Χαμογέλακι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλής μαθαίνει
[πως] ή νεοπαντρη άδελφή του άπέ-
[κτησε] παιδί. Τρέχει άμέσως στο
[σπίτι] της κι από τη σκάλα βγά-
[ζει] τις φωνές:
—Αγούρι είναι, ή κορίτσι;
—Εί του λέγουν διά να τόν
[πειράξουν]. πώς κανείς έτσι; Άνέ-
[βα] π' ότα άπάνω!...
Κι' ό Κουφιοκεφαλής:
—Μ' άνυπομονή να μάθω τί
[θα] είμαι, θεός ή θεά!
Έστάλη από το Φίδρο του Λεβάντε

Νηπιόκοι διάλογος.
—Αλήθεια, Τότη, πως δεν ξε-
[χειλίζει] ή θάλασσα με τόσα ποτά-
[μια] που χύνονται σ' αυτή;
—Μά ξεχά-
[σες] μου, πόσα σφουγγάρια έχει; Αυτά πίνουν το νερό!

Έστάλη από Α. Ν. Ι.

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΕΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνδυασμός την λίσαν με 10 λεπτά
θα λάβη άλλος μέσος εις την Κλήρω-
[σιν]. Έάν θέλη να δημοσιευθή και το
[νομό] του εις τους άλλους, πρέπει να έ-
[σπεκίσει] λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)
Έστάλη από τον Δεσκού Αετού

ΤΟ	ΛΟ	ΤΟ
KPO	PI	EI
MI	TPΩ	
GA	ME	PA

Παροιμία από έξη λέξεις.

6. Μαχηκή εικών άνευ εικόνας
Έστάλη από το Φίδρο του Λεβάντε
—Πισω κι' έγω να πωγή ηρω.
—Ελα, Φόρη, άν θέ-
[ς],
[και] σύ.
—Τί κυνήγι να ρωτήσω;
—Μα μου κίνειν την κουτή;

Υ') Γράφης	Υ') Γράφης
τελ	τελ
Ο	τελ
Μ	τελ
τελ	τελ

δ.) Διά τούς Γαλλισμαδέ-
[ς] Έστάλη από τον Γαλλισμο Οδρανού
Mon premier est un adjectif
Mon deux a l'infinitif un verbe
Par mon tout le cordonnier
Doit se mettre au métier

Αδελφί του 3365 φύλλου
α.) Μάντζαρος, Σαμίρας, Κα-
[λομοίρος]. Κατάρη, Σακελλά-
[δος].—β.) Χιος (ΕΧΕΙ Ο Σπύ-
[ρος]).—γ.) Boisson (bois, son.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ 179^{ου} ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ

Προτάθεντος την 1ην δεκεμβρίου 1918
προς έσφον των λύσεων των εις τα
[φύλλα] της «Διαπλάσεως» Δεκε-
[μβρίου 1918 και ταχυοφύλου και Φε-
[βρουαρίου 1919 δημοσιευθέντων
177 Πνευματικών Ακτιήσεων

Οι άκολουθούντες έσφον όνομα
[τρείς] άσθιοί σημάζοντες: ό πρώτος
τάς έσφονέας: ό 2^{ος} Αδελφί, ό 3^{ος} δευ-
[τερος] τάς έσφονέας: Εύρημα Αδελφί,
[ό] 4^{ος} τρείς: Εύρημα Αδελφί, συμ-
[φώνως] τώ Ό γηφ του Συνδρόμου,
[Κρο. Δ'] 211.

Οι 5^{οι} 6^{οι} 7^{οι} 8^{οι} 9^{οι} 10^{οι} 11^{οι} 12^{οι} 13^{οι} 14^{οι} 15^{οι} 16^{οι} 17^{οι} 18^{οι} 19^{οι} 20^{οι} 21^{οι} 22^{οι} 23^{οι} 24^{οι} 25^{οι} 26^{οι} 27^{οι} 28^{οι} 29^{οι} 30^{οι} 31^{οι} 32^{οι} 33^{οι} 34^{οι} 35^{οι} 36^{οι} 37^{οι} 38^{οι} 39^{οι} 40^{οι} 41^{οι} 42^{οι} 43^{οι} 44^{οι} 45^{οι} 46^{οι} 47^{οι} 48^{οι} 49^{οι} 50^{οι} 51^{οι} 52^{οι} 53^{οι} 54^{οι} 55^{οι} 56^{οι} 57^{οι} 58^{οι} 59^{οι} 60^{οι} 61^{οι} 62^{οι} 63^{οι} 64^{οι} 65^{οι} 66^{οι} 67^{οι} 68^{οι} 69^{οι} 70^{οι} 71^{οι} 72^{οι} 73^{οι} 74^{οι} 75^{οι} 76^{οι} 77^{οι} 78^{οι} 79^{οι} 80^{οι} 81^{οι} 82^{οι} 83^{οι} 84^{οι} 85^{οι} 86^{οι} 87^{οι} 88^{οι} 89^{οι} 90^{οι} 91^{οι} 92^{οι} 93^{οι} 94^{οι} 95^{οι} 96^{οι} 97^{οι} 98^{οι} 99^{οι} 100^{οι} 101^{οι} 102^{οι} 103^{οι} 104^{οι} 105^{οι} 106^{οι} 107^{οι} 108^{οι} 109^{οι} 110^{οι} 111^{οι} 112^{οι} 113^{οι} 114^{οι} 115^{οι} 116^{οι} 117^{οι} 118^{οι} 119^{οι} 120^{οι} 121^{οι} 122^{οι} 123^{οι} 124^{οι} 125^{οι} 126^{οι} 127^{οι} 128^{οι} 129^{οι} 130^{οι} 131^{οι} 132^{οι} 133^{οι} 134^{οι} 135^{οι} 136^{οι} 137^{οι} 138^{οι} 139^{οι} 140^{οι} 141^{οι} 142^{οι} 143^{οι} 144^{οι} 145^{οι} 146^{οι} 147^{οι} 148^{οι} 149^{οι} 150^{οι} 151^{οι} 152^{οι} 153^{οι} 154^{οι} 155^{οι} 156^{οι} 157^{οι} 158^{οι} 159^{οι} 160^{οι} 161^{οι} 162^{οι} 163^{οι} 164^{οι} 165^{οι} 166^{οι} 167^{οι} 168^{οι} 169^{οι} 170^{οι} 171^{οι} 172^{οι} 173^{οι} 174^{οι} 175^{οι} 176^{οι} 177^{οι} 178^{οι} 179^{οι} 180^{οι} 181^{οι} 182^{οι} 183^{οι} 184^{οι} 185^{οι} 186^{οι} 187^{οι} 188^{οι} 189^{οι} 190^{οι} 191^{οι} 192^{οι} 193^{οι} 194^{οι} 195^{οι} 196^{οι} 197^{οι} 198^{οι} 199^{οι} 200^{οι} 201^{οι} 202^{οι} 203^{οι} 204^{οι} 205^{οι} 206^{οι} 207^{οι} 208^{οι} 209^{οι} 210^{οι} 211^{οι} 212^{οι} 213^{οι} 214^{οι} 215^{οι} 216^{οι} 217^{οι} 218^{οι} 219^{οι} 220^{οι} 221^{οι} 222^{οι} 223^{οι} 224^{οι} 225^{οι} 226^{οι} 227^{οι} 228^{οι} 229^{οι} 230^{οι} 231^{οι} 232^{οι} 233^{οι} 234^{οι} 235^{οι} 236^{οι} 237^{οι} 238^{οι} 239^{οι} 240^{οι} 241^{οι} 242^{οι} 243^{οι} 244^{οι} 245^{οι} 246^{οι} 247^{οι} 248^{οι} 249^{οι} 250^{οι} 251^{οι} 252^{οι} 253^{οι} 254^{οι} 255^{οι} 256^{οι} 257^{οι} 258^{οι} 259^{οι} 260^{οι} 261^{οι} 262^{οι} 263^{οι} 264^{οι} 265^{οι} 266^{οι} 267^{οι} 268^{οι} 269^{οι} 270^{οι} 271^{οι} 272^{οι} 273^{οι} 274^{οι} 275^{οι} 276^{οι} 277^{οι} 278^{οι} 279^{οι} 280^{οι} 281^{οι} 282^{οι} 283^{οι} 284^{οι} 285^{οι} 286^{οι} 287^{οι} 288^{οι} 289^{οι} 290^{οι} 291^{οι} 292^{οι} 293^{οι} 294^{οι} 295^{οι} 296^{οι} 297^{οι} 298^{οι} 299^{οι} 300^{οι} 301^{οι} 302^{οι} 303^{οι} 304^{οι} 305^{οι} 306^{οι} 307^{οι} 308^{οι} 309^{οι} 310^{οι} 311^{οι} 312^{οι} 313^{οι} 314^{οι} 315^{οι} 316^{οι} 317^{οι} 318^{οι} 319^{οι} 320^{οι} 321^{οι} 322^{οι} 323^{οι} 324^{οι} 325^{οι} 326^{οι} 327^{οι} 328^{οι} 329^{οι} 330^{οι} 331^{οι} 332^{οι} 333^{οι} 334^{οι} 335^{οι} 336^{οι} 337^{οι} 338^{οι} 339^{οι} 340^{οι} 341^{οι} 342^{οι} 343^{οι} 344^{οι} 345^{οι} 346^{οι} 347^{οι} 348^{οι} 349^{οι} 350^{οι} 351^{οι} 352^{οι} 353^{οι} 354^{οι} 355^{οι} 356^{οι} 357^{οι} 358^{οι} 359^{οι} 360^{οι} 361^{οι} 362^{οι} 363^{οι} 364^{οι} 365^{οι} 366^{οι} 367^{οι} 368^{οι} 369^{οι} 370^{οι} 371^{οι} 372^{οι} 373^{οι} 374^{οι} 375^{οι} 376^{οι} 377^{οι} 378^{οι} 379^{οι} 380^{οι} 381^{οι} 382^{οι} 383^{οι} 384^{οι} 385^{οι} 386^{οι} 387^{οι} 388^{οι} 389^{οι} 390^{οι} 391^{οι} 392^{οι} 393^{οι} 394^{οι} 395^{οι} 396^{οι} 397^{οι} 398^{οι} 399^{οι} 400^{οι} 401^{οι} 402^{οι} 403^{οι} 404^{οι} 405^{οι} 406^{οι} 407^{οι} 408^{οι} 409^{οι} 410^{οι} 411^{οι} 412^{οι} 413^{οι} 414^{οι} 415^{οι} 416^{οι} 417^{οι} 418^{οι} 419^{οι} 420^{οι} 421^{οι} 422^{οι} 423^{οι} 424^{οι} 425^{οι} 426^{οι} 427^{οι} 428^{οι} 429^{οι} 430^{οι} 431^{οι} 432^{οι} 433^{οι} 434^{οι} 435^{οι} 436^{οι} 437^{οι} 438^{οι} 439^{οι} 440^{οι} 441^{οι} 442^{οι} 443^{οι} 444^{οι} 445^{οι} 446^{οι} 447^{οι} 448^{οι} 449^{οι} 450^{οι} 451^{οι} 452^{οι} 453^{οι} 454^{οι} 455^{οι} 456^{οι} 457^{οι} 458^{οι} 459^{οι} 460^{οι} 461^{οι} 462^{οι} 463^{οι} 464^{οι} 465^{οι} 466^{οι} 467^{οι} 468^{οι} 469^{οι} 470^{οι} 471^{οι} 472^{οι} 473^{οι} 474^{οι} 475^{οι} 476^{οι} 477^{οι} 478^{οι} 479^{οι} 480^{οι} 481^{οι} 482^{οι} 483^{οι} 484^{οι} 485^{οι} 486^{οι} 487^{οι} 488^{οι} 489^{οι} 490^{οι} 491^{οι} 492^{οι} 493^{οι} 494^{οι} 495^{οι} 496^{οι} 497^{οι} 498^{οι} 499^{οι} 500^{οι} 501^{οι} 502^{οι} 503^{οι} 504^{οι} 505^{οι} 506^{οι} 507^{οι} 508^{οι} 509^{οι} 510^{οι} 511^{οι} 512^{οι} 513^{οι} 514^{οι} 515^{οι} 516^{οι} 517^{οι} 518^{οι} 519^{οι} 520^{οι} 521^{οι} 522^{οι} 523^{οι} 524^{οι} 525^{οι} 526^{οι} 527^{οι} 528^{οι} 529^{οι} 530^{οι} 531^{οι} 532^{οι} 533^{οι} 534^{οι} 535^{οι} 536^{οι} 537^{οι} 538^{οι} 539^{οι} 540^{οι} 541^{οι} 542^{οι} 543^{οι} 544^{οι} 545^{οι} 546^{οι} 547^{οι} 548^{οι} 549^{οι} 550^{οι} 551^{οι} 552^{οι} 553^{οι} 554^{οι} 555^{οι} 556^{οι} 557^{οι} 558^{οι} 559^{οι} 560^{οι} 561^{οι} 562^{οι} 563^{οι} 564^{οι} 565^{οι} 566^{οι} 567^{οι} 568^{οι} 569^{οι} 570^{οι} 571^{οι} 572^{οι} 573^{οι} 574^{οι} 575^{οι} 576^{οι} 577^{οι} 578^{οι} 579^{οι} 580^{οι} 581^{οι} 582^{οι} 583^{οι} 584^{οι} 585^{οι} 586^{οι} 587^{οι} 588^{οι} 589^{οι} 590^{οι} 591^{οι} 592^{οι} 593^{οι} 594^{οι} 595^{οι} 596^{οι} 597^{οι} 598^{οι} 599^{οι} 600^{οι} 601^{οι} 602^{οι} 603^{οι} 604^{οι} 605^{οι} 606^{οι} 607^{οι} 608^{οι} 609^{οι} 610^{οι} 611^{οι} 612^{οι} 613^{οι} 614^{οι} 615^{οι} 616^{οι} 617^{οι} 618^{οι} 619^{οι} 620^{οι} 621^{οι} 622^{οι} 623^{οι} 624^{οι} 625^{οι} 626^{οι} 627^{οι} 628^{οι} 629^{οι} 630^{οι} 631^{οι} 632^{οι} 633^{οι} 634

